

A nagy falelemek gyártásának korszerűsítéséről tárgyalt a KGST építőanyagipari szekciója

A KGST építőipari állandó bizottságának építőanyagipari szekciója ötnapos tanácskozást tartott Volgoográdban. A megbeszélésen Bulgária, Csehszlovákia, Lengyelország, Magyarország, Mongólia, a Német Demokratikus Köztársaság, Románia és a Szovjetunió képviselői vettek részt.

Megbeszéltek a könnyű- és sejtbetonból előállított nagy falelemek, az azbeszt-, ce-

menttermékek és az ásványgyapot termelésének fejlesztésével összefüggő feladatokat. Megvitatták a tagországok cementipara és a tudományos kutatás szorosabb együttműködésével foglalkozó kérdéseket és a legfontosabb építőanyagok szabványosításának teendőit.

A tanácskozás végül elfogadta a szekció 1964. évi munkatervét.

Szüntessük meg a felesleges pereskedéseket!

Az igazságszolgáltatás előtt olyan felek állnak, akik nem haragszanak egymásra. Még sok közös tennivalójuk és megbeszélési valójuk lesz az ítélet elhangzása után is. Lesznek közös problémáik, tárgyalásaik, mert nagy kapocs, a termelési egymásrautaltság fogja össze őket. Nem is személyes ügyekkel ülnek itt, nem személyi igazukat keresik és bizonyítják, hanem vállalatok érdekeit képviselik. Mert itt, a szegedi döntőbizottság előtt csak vállalati ügyekkel foglalkozhatunk.

A döntőbizottság feladata

A városban 1957-ben alakult a döntőbizottság. Kizárólag vállalatok, intézmények, szövetkezetek vitás ügyeit intézi. Fő cél: elérni, hogy a vállalatok szigorúan, és egyre szigorúbban betartsák a tervfegyelmet. Cél, a vállalatok kezében levő anyagi eszközökkel jól gazdálkodjon, úgy gyarapítsa azt, hogy a népgazdaságnak és a lakosságnak egyaránt haszna váljék belőle. Továbbá, hogy a szállítási szerződések határidejét jó minőségű termék szállításával betartsák.

Amikor egy-egy vitás kérdés előtérbe kerül, különböző szankciók alkalmazásával tisztázza egy-egy döntőbíró az elé került ügyeket, minden esetben azért teszi, hogy a vállalatok minőségileg jobb eredményeket produkáljanak, tervüket teljesítsék. S ez elsősorban a lakosság érdekében szükséges.

„Ha per, hát legyen per!”

Két törvény szabályozza ezeket a pereskedéseket. Az egyik az, amelyik kimondja: a vállalatok állam iránti kötelessége, hogy egymással szemben fennálló különböző igényeiket érvényesítsék. A másik pedig az első szabályozza. Megszabja, hogyan és milyen módon kell ezeket az igényeket érvényesíteni. Ez szabja meg, hogy még a peres eljárás megindítása előtt a vállalatok kötelesek igényeiket részletesen eljuttatni az illetékes intézményhez. A felszólított pedig meghatározott időn belül köteles részletes választ a követelő szervnek elküldeni.

És itt kezdődik, hogy a döntőbizottság elé kerüljön egy ügy. Igaz, előfordul, hogy sok esetben nem folytatják le ezt a levelezést. Vagy úgy, hogy már a panaszos fél nem kezdeményezi az ügy ítéletre történő elintézését, vagy pedig a keresett fél nem küldi el választát.

A gyakoribb eset persze az, hogy a vállalat igényét bejelentő felszólításra elutasítja a választ. Az illető nem ismeri el a vele szemben támasztott igényt.

És ekkor jön: „ha per, hát legyen per.” Ez azonban nem haragszókodás. Nem az egyes vállalatok bosszantását szolgálja, hanem ezek a perek a termelés és a lakosság minél jobb ellátása érdekében történnek.

A törvény kimondja: valamennyi vállalatnak állam iránti kötelessége, hogy igényeit a másik vállalattal szemben érvényesítse. Persze ebből korántsem az következik, hogy akkor jó, ha minél több az ilyen perek száma. Nem, csupán annyit, szükség van arra, hogy egymástól

mindenben a maximumot követeljék az egyes vállalatok. Vagyis megköveteljük a határidők pontos betartását, a jó minőséget, azt, hogy a termelés minél jobb legyen. S egyben meg akarja szüntetni a „kéz kezét mos” politikai alkalmazását.

A „megpróbálok mód” elítélendő

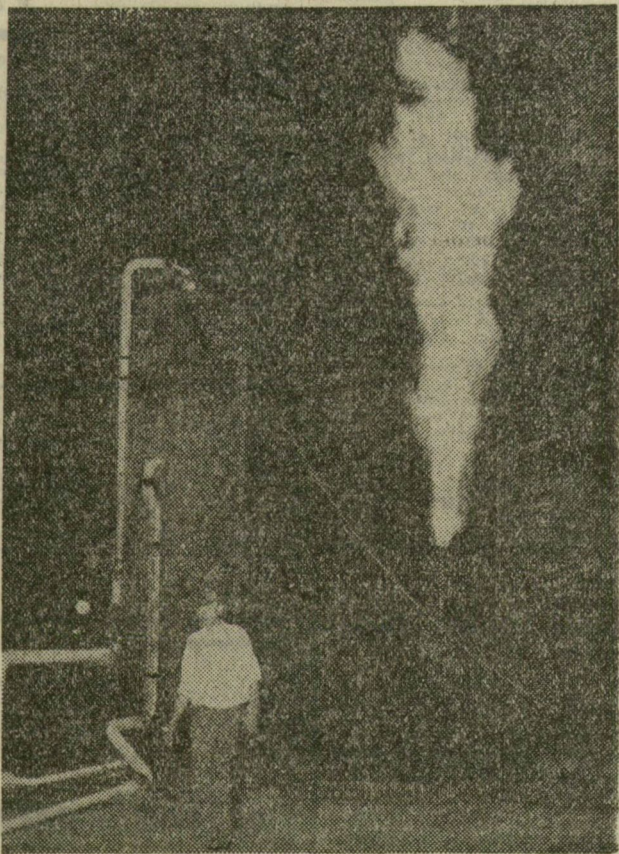
És mégis! Az volna az igazi megoldás, ha minél kevesebb ügy kerülne ide a döntőbizottság elé. Mert előfordul az is, hogy az illető intézmény tudja, nincs igaz, de választában mégsem ismeri azt el. Talán csak időhúzás-

ból, de az is lehet, hogy csupán olyan megfontolásból, hátha abbahagyja a másik fél, vagy hátha közbeszól valami »csoda«. Ez a »megpróbálok mód» mindenképpen elítélendő. És az a vállalat, amely a kereset benyújtása után azonnal hajlandó elismerni hibáját, sok felesleges munkától kímélhetne meg több szervet, s több, az ügyvel foglalkozni kénytelen embert.

Leginkább azonban úgy volnának elkerülhetők ezek az ügyek, ha az illető vállalatok megfelelő termékkel és meghatározott időben teljesítenék szállításaikat.

Méry Éva

PRÓBA AZ OLAJKÚTNÁL

(Siflis József felv.)

Mint már jelentettük lapunkban, az Üllésen feltárt földgázt — amelyet a muittól nem messze fekvő 5-ös számú kútból hoztak felszínre — termelési próbára fogták. Éjszakai felvételünk jól ábrázolja, hogy az úgynevezett csőfáklyából 6—8 méter magasra lövell fel a láng, amelyet viszont most már az ember ural, s bármelyik percben lecsillapíthat.

Autóparkoló épül majd az újszegedi Torontál téren

A termálfürdőt más területen helyezik el

Nem valami impozáns látvány jelenleg még az újszegedi hídfő mellett levő terület, a Torontál tér. Bár a szegélyén emelkedő modern lakóházzal lezárt egységet alkot, előbb-utóbb sort kell keríteni részletes rendezésére.

Annak idején hírt is adtunk róla, hogy az új hídfő itt épül majd fel. El is készültek terveivel, csak hogy azóta kialakult az a nagy koncepciójú városfejlesztési program, melynek végrehajtása kétszázézer lakosú városát teszi Szegedet, s a hídfő tövébe fürdőt építeni most már nem szabad.

A hid megővekvő forgalmának feltételül szükségessé teszi a hídfő forgalmának rendezését.

A Torontál tér egyik részét majd erre használják fel. A megmaradt terület pedig kitűnően alkalmas járművek parkolására. Most még kevés a megfelelő várakozási hely a városban, gondoskodni kell róla, hogy a jövőben — amikor még sokkal nagyobb lesz a gépkocsik száma — elegendő legyen. Ily módon

a Torontál tér igazi nagyvárosi térré válik.

Természetesen a termálfürdő is fel fog épülni. Igaz, a Torontál térré tervezett fürdőt másutt felépíteni nem lehet, mert a terv pontosan idomul az ottani terepviszonyokhoz, s emiatt ki is selejtezték, de ez nem jelenti

KENYERÜNKÉRT

Nehézségeink vannak a kenyérgabona-termesztésben. Gondjaink nem abból adódnak, hogy a szocialista mezőgazdaságban nem értenek olyan jól a termeléshez, mint a háború előtti Magyarországon. Mai szocialista mezőgazdaságunk kenyérgabona termésátlagai jó három mázsával nagyobbak, mint amilyeneket a 20-as, 30-as években takarítottak be az akkori gazdaságok. A baj oka: a vetésterületek nagyarányú csökkenését nem követte a termésátlagok hasonló mértékű emelkedése. Ezt a termelés szerkezetén belüli ellentmondást kell most megszüntetnünk, és ehhez megvannak lehetőségeink.

Jövő esztendei kenyérünk sorsa alapjában véve most dől el. A szegedi tsz-ekben és a járásban is, csakúgy mint országosan, két nagyon fontos feladat áll előttünk. Egyik: mindenképpen teljesítenünk kell a vetésterveket! Október második felében 47 ezer 250 kataszteri hold búza- és rozsvetésről kell számot adni a járás gazdaságainak, ugyanakkor időben el kell készülnünk 13 és fél ezer hold árpa- és búza- és rozsvetésről. A második feladat: minden eszközzel növelni kell a termésátlagokat. A termésátlagok nagysága pedig döntően a talajelőkészítéssel és a vetéssel múlik.

A búza vetésére a legkedvezőbb időszak szeptember 20-ával érkezik el, s október 30. körül végződik. S ezt sokéves megfigyelések is igazolják. A Földművelésügyi Minisztérium az állami gazdaságok hat esztendői búzatermesztlagát vizsgálta meg, a vetés idejétől függően. Hat esztendő tapasztalatai szerint a szeptember 20-a és 30-a közötti vetések adták a legnagyobb átlagtermést, 13,42 mázsát. Az október 20-30-közötti vetések termése már 51 kilóval kevesebb holdanként, míg a november közepe táján befejezett vetések a statisztika szerint 2 mázsa 38 kilogrammal adtak kevesebb termést a szeptember végi vetéseknél. E számok ismerete eloszlattja azokat a hibás nézeteket is — melyek sokáig tartották magukat —, hogy nem kifizetődő nálunk a kenyérgabona-termesztés. Valóban nem sok a nyereség akkor, ha későn, rosszul előkészített talajba, a kialakult rossz szokás szerint kevés magot vetünk.

A székesfehérvári Szabad Élet Tsz példája a napnál is fényesebben bizonyítja! Az ország egyik leggazdagabb, legjobb szövetkezete ez a Szabad Élet, s ezt a rangját csaknem kizárólag a búza-termesztésben elért kimagasló sikereivel érte el. A korszerű termelési követelmények betartásával már 1955-ben 17,70 mázsás átlagbúza-termést ért el. 1959-ben ugyanitt már 22,10 mázsa volt a holdankénti termés-átlag. S azóta öt éven át állandóan 20 mázsa felett van ebben a tsz-ben a búza hol-

dankénti termése. Tehát nem kívánunk lehetetlenséget Szeged és a járás legjobb szövetkezeteitől, ha azt mondjuk, hogy termeljenek ők is, már a jövő esztendőben, annyi búzát mint a székesfehérváriak. A tiszamenti gazdaságokban, az úgynevezett bánáti földeken — ismerve a talajok minőségeit —, azt mondhatjuk, itt a feltételek lényegesen jobbakként, mint Székesfehérvár környékén.

A szegedi járásbeli úgynevezett rossz homokon is szinte egyik esztendőről a másikra megkésztethetjük a rozstermés mennyiségét, ha korán és jól előkészített talajba vetjük a magot. Erről a Dél-alföldi Mezőgazdasági Kísérleti Intézet gazdaságának tapasztalatai tanúsítanak. Az ásványi, pusztamérgesi kerületekben 298 hold átlagában idén 12 mázsa 52 kilogramm rozstermést értek el. A szomszédos szövetkezeti gazdaságokban most sem haladta meg az 5 mázsát a rozstermés. Az állami gazdaságnak a tisztanyeresége nagyobb volt a rozsterméséből, mint amennyi a homoki tsz-eknek egy holdra jutó bruttó bevételként mutatkozott. Tehát nem az idővel, a műtrágyával, a munkával kell takarékoskodni, az olcsóbb termelés érdekében.

S az említett gazdaság kúbekházi kerületében 501 holdon néhány kilogramm híján 17 mázsás búzatermést értek el az idén. Ezt a területet a gazdaság csupán két éve használja, s arra senki sem emlékszik a környéken, mikor szerves trágyáztak itt utoljára. A kimagasló termésátlagok jó talajelőkészítéssel, a csapadék gazdaságos felhasználásával, korai vetéssel, műtrágyázással biztosították. Nem kétséges; ezen a területen — melyhez hasonló nagyon sok van a megyében —, ha javítunk a talajerő állapotán is, a 30 mázsás termés elérése sem lehetetlenség.

Járjuk a falvakat, s azt tapasztaljuk, hogy a szövetkezeti vezetők, gazdák általában már megértették, mit vár tőlük az ország. Szépen szaporodnak már a bevetett holdak, a zöldellő táblák. Az idei első őszi, amikor a tsz-ek is nagy tömegben használják a kalászosok alá alaptrágyaként a műtrágyát. Sokan készülnek arra, hogy gabonatermesztésben utolérjék, legalábbis megközelítsék a székesfehérváriakat. Az újszegedi Haladás Tsz idén például Fertődi 293-as búzából 18,17 mázsás átlagtermést ért el. Ez jó startnak számít a 20 mázsa fölél. Váci József, a sándorfalvi Új Élet Tsz elnöke a jó gazda határozottságával mondta a minap: Homokpusztán (ahol a tsz birtoka elterül) nem lesz többé 4—5 mázsás rozstermés. A rozsvetés nagyobb részét már befejezték, s holdanként 300 kilogramm vegyes műtrágyát használtak fel alapműtrágyaként.

Hasonlóképp szakítani akarnak most a szinte megdőbbszerűen alacsony kenyérgabona-átlagokkal a balástyai Móra Ferenc Tsz gazdái is. Belátták, hogy korai vetés nélkül, jó talajmunka nélkül, jó talajmunka nélkül nincs, nem is lehet jó termés, 750 holdnyi rozsvetésükből 500-zal már készen vannak.

Balástyán is, mint más községekben, szakemberek, szövetkezeti gazdák egyformán vallják: teljesíthető a

párt és a kormány kívánsága, október 20-ig be tudjuk fejezni a vetést. Félő azonban, hogy a mostani őszi kánikulát ismét esőzések váltják fel, s napokra, esetleg hetekre is megakadhat a munka. Ezért nem tudjuk eléggé hangsúlyozni: a kukoricátórést, cukorrepeszdedést első sorban azokon a földeken kell befejezni, melyekbe mindenképpen kalászt kell vetnünk. Azt tapasztaljuk, nem mindenütt folytatják szervesen a kukoricátórést. Az emberek egy része a háztájiban foglalkozik, mások takarmánybehordással; kender-, burgonya-, gyümölcszállításokkal foglalkoznak. Igaz, egyszerre sok területen halad a munka és nem is rossz ütemben! Úgy vélik, így is elkészülnek határidőre. S ez a módszer rengeteg veszélyt rejt magában. Később az esetleges kapcsolódás könnyen a minőség rovására mehet.

A közeli napokban nagy területeken kezdődik meg a búza vetése is. A cél érdekében jó biztosítékot nyújthat a munkához a vetésben résztvevő dolgozók premizálása is. Dunántúli megyék egyes gazdaságaiban holdanként 6 forint célprémiumot biztosítanak a vetőgépközlekedőknek és a traktorosoknak. Ezt a pénzt csak akkor kapják meg és oszthatják szét maguk között, ha a vetés már kikelt, láthatóan tökéletesen a csatlakozó sorok, megállapítható, hogy kellő mélységben van a mag, s megfelelő a tőszám is négyzetméterenként. Ezek is alapvető feltételei a jó termésnek.

Nehéz, problémákkal teli napok telnek most a szövetkezeti vezetők, gazdák felett. A legtöbb, leghasznosabb segítséget a pártszervezetektől várják. Az alapszervezetek kommunisztái a személyes példamutatáson túl a legtöbbet tehetik azért, hogy mindenki megértse, akinek csak kevés köze is van mezőgazdaságunkhoz: a kenyérgabona-kérdés ma nemcsak államgazdasági probléma hazánkban, hanem elsőrendű politikai kérdés is. Nem mehetünk minden esztendőben újra meg újra segítségért a Szovjetunióhoz, hogy kevés a kenyérünk, kérünk néhány ezer vagon búzát akkor, amikor megvan a módunk ahhoz, hogy hazai földön termesszük meg szükségleteinket. Ugyanakkor a szovjet mezőgazdaság gabonafeleslegére lényegesen nagyobb szükség van a gyarmati iga alól nemrég felszabadult afrikai és ázsiai államokban, melyek elsősorban a kommunizmus építőitől várnak segítséget.

Ezért is követelik meg felsőbb szerveink a vetési munkákban a legszigorúbb tervfegyelmet. Azt, hogy végre annyi vetésünk legyen, mint amennyit terveztünk. Kétségkívül, egyes gazdaságokban magas az összterületekhez képest a kenyérgabona aránya. Ezt azonban mindaddig nem csökkenthetjük, amíg el nem mondhatjuk, teljesítettük ezt a feladatot is: feleslegeink mutatkoznak kenyérgabonából.

CSEPI JÓZSEF

Fehér Lajos elvtárs látogatása Békés megyében

Fehér Lajos, az MSZMP Politikai Bizottságának tagja, a Minisztertanács elnökhelyettese kétnapos látogatást tett Békés megyében. Az első napon — szerdán — el látogatott a Békés megyei főkapitányságra, Orosházán meglátogatta az épülő üveggyárat és az alföldi kőolajtermelő vállalatot. A mező-

kovácskői járásban a Kunágótán felépült termelőszövetkezeti társas sertéshizlaldát nézte meg.

A látogatás másnapján az orosházi városi tanács vezetőivel tanácskozott. Békés-csábon pedig a hűtőházat és a konzervgyárat tekintette meg.